

Skar undgaaes. Hos os ere disse Banffeligheder vel ikke hidtil fremkomne i en saadan Stikkelse — ialtsald er det ikke mig bekjendt, jeg har ikke nogen Erfaring i saa Henseende — men det vil jo være indlysende, at naar Religionsfriheden gjør sig gjældende med større Kraft — hvilket paa den anden Side vil medføre, at de, der ere de anerkjendte Religionsfundes Tjenere, ogsaa paa deres Side ligeoverfor den indrømmede Religionsfrihed for deres eget Vedkommende ville føle sig opfordrede til at gjøre friere Anstuelser gjældende — saa kan der let opstaae saadanne Forviklinger, og ligesom det derfor for dette ene Tilfælde Skyld var ønskeligt at betræde den nævnte Vej, saaledes maatte det ogsaa i Almindelighed for saadanne Secters Skyld være ønskeligt at indføre det borgerlige Vgteskab. Jeg var derfor af den Mening, at man foreløbig, for ikke at gribe for meget ind i den lovgivende Virksomhed, skulde søge ad den reent administrative Vej at faae visse Regler, efter hvilke man kunde behandle saadanne Tilfælde, og at man skulde erhverve allerhøieste Resolution for hvert enkelt Tilfælde, men dog saaledes, at der var visse Regler, som skulde iagttages, inden Vgteskabet kunde blive antaget; denne Anstuelse gik imidlertid ikke ganske igjennem, da Statsraadet var af den Mening, at man hellere skulde erhverve en speciel Resolution for at erklære dette enkelte Vgteskab for gyldigt, efterat man isorveien havde undersøgt, om der ikke var Noget til Hinder derfor. Disse Anstuelser vakte dengang stor Modstand og temmelig stærk Bevægelse; der blev antydet, at de gik langt videre, end de i Virkeligheden gjorde; meget stærke Stemmer erklærede sig imod dem. Ministerkiftet indtraf, og jeg maatte desværre forlade Ministeriet, inden jeg havde bragt disse 2 Folk til at ansees som virkelig ægteviede. Min hoitagede Gæstermand i Ministeriet opfattede vistnok disse Forhold paa en rigtigere og skarper Maade; han har her flere Gange yttret, at i det Dieblisk, det ophørte at være en kirkelig Biesse, henhørte det til Ordningen af de reent borgerlige Forhold, og kunde derfor ikke henhøre under hans Ministerium, men maatte henhøre under Justitsministeriet, og da der nu ikke forelaae en bestemt Ansøgning fra disse Folk, men

Sagen var stillet saaledes, at de under Bånd og BrødsStraf skulde forpligtes til at holde sig fra hinanden, saa kom Sagen til at hvile, og de leve altsaa endnu saaledes sammen, hvis de overhovedet leve, uden at deres Vgteskab er blevet anerkjendt af Staten. Herved ere vi komne til at staae paa et Trin, hvorpaa jeg egentlig ikke ønskede, vi skulde staae, idet der altsaa i Virkeligheden er Folk, som leve sammen, men som, paa Grund af den bestaaende Lovgivning, ere forhindrede fra at indgaae et af Staten anerkjendt gyldigt Vgteskab, fordi man ikke ad administrativ Vej har fjernet Hindringerne derfor (Hør!). Dette med Hensyn til Trangen til at faae dette Forhold ordnet for Dissenternes Vedkommende, og forsaavidt altsaa det forelagte Lovudkast tillige omfatter Dissenterne i §§ 1—5, har det min Understøttelse.

Lovudkastet gaar dernæst over til at behandle Forældrenes Forhold ligeoverfor Børnene; det giver Forældrene Ret til at bestemme, i eller til hvilken Tro — jeg skal ikke strides om dette Ord — deres Børn skulle opdrages, og det forudsætter, at Forældre virkelig skulle have Villie til at opdrage deres Børn i en Tro, der var afvigende fra deres egen. Dette Forslag staaer ikke i Forbindelse med Forældrenes religiøse Overbeviisning, thi den religiøse Overbeviisning kan ikke drive Forældrene til at lade deres Børn opdrage i en anden Tro end deres egen. Det kan maaskee forholde sig saa i et enkelt Tilfælde, at et Barn kunde komme i Huset hos Andre eller faae en Tro, hvis det blev opdraget i en anden Tro, men jeg troer, at der er Meget, som Lovgivningen maa lade stee, men som den derfor ikke udtrykkeligt bør tillade. Jeg troer f. Ex. saaledes, at Lovgivningen maa lade det stee, at Folk drikke sig fulde, da den ikke kan forhindre det, men jeg vilde dog finde det forargeligt, om der blev givet en udtrykkelig Lovbestemmelse for, at Folk skulde have Tilladelse til at drikke sig fulde (Munterhed), og der er saaledes mange Forhold, hvor det vilde være Ansfordeligt og Forargeligt, om Lovgivningen udtrykkeligt vilde tillade dem, men som den desuagtet ikke seer sig istand til at forhindre. Denne udtrykkelige Tilladelse har for mig noget Stø-